

Την θέλουμε την Ποίηση. Όχι σαν πολυτέλεια ή προνόμιο των ειδικών και των ανθολόγων, αλλά για την πνευματική φυσιογνωμία των ιδεών, του νοητικού σκαψίματος της ευαισθησίας, της φαντασίας και - πολλές φορές - της αλήθειας απέναντι στο λόγο της έπαρσης, του υπολογισμού ή της ψευδολογίας. Τη θέλουμε και σαν κάστρο της γλώσσας, αλλά και σαν πεδίο καλλιέργειας και διατήρησης των ονείρων μας, της οξύνοιάς μας και την αντίσταση μας στην "πίεση" του πραγματικού, στο συνεχές σφυροκόπημα των πληροφοριών, των ειδήσεων, των τρομερών γεγονότων και της γκρίζας πραγματικότητας. Κι όσο δεν το κάνουμε, χάνουμε το ουσιαστικό : ευαισθησίες, χαρές, τη μαγεία της έκπληξης, τη δημιουργικότητα - με μια λέξη, χάνουμε την ανθρωπιά μας.

Τη θέλουμε την ποίηση, γιατί ο χώρος της είναι απέραντος. Αρκεί πολλές φορές ένας και μόνο στίχος να χωρέσει σε ένα τοπίο ελευθερίας και συγκίνησης ο κόσμος ολόκληρος. Αυτός ο κόσμος "ο μικρός ο μέγας", ο πελώριος κι ελάχιστος ταυτόχρονα. Οπότε και χώρος υπάρχει και χρόνος υπάρχει πάντοτε για ποίηση. Τα περί "δυσνόητης," "απομακρυσμένης" από τα προβλήματα του κόσμου και άλλα παρεμφερή άλματα, δεν είναι τίποτα παρά προφάσεις που εθίζουν τους ανθρώπους στην ευκολία : εύκολες σκέψεις, εύκολα αισθήματα, εύκολες συγκινήσεις, εύκολοι τρόποι για να περνάει ο χρόνος, λες και ο χρόνος που περνάει πρόκειται να ξανάρθει.

Τη θέλουμε την ποίηση, γιατί έχει την δύναμη να γκρεμίζει τα τείχη που χωρίζουν τον κόσμο με βάση το χρώμα, την ηλικία, την θρησκεία, την προέλευση, την κοινωνική τάξη, την εθνικότητα. Γιατί μπορεί να ξεσηκώνει τα πλήθη μιλώντας τη γλώσσα του απλού ανθρώπου. Παράλληλα μας θυμίζει ότι μπορούμε να γκρεμίσουμε και τα εσωτερικά μας τείχη, για να βλέπουμε τι κυκλοφορεί μέσα μας και ποιοί στ' αλήθεια είμαστε. Γιατί ποίηση είναι να δίνεις και όχι να παίρνεις, να συνυπάρχεις ακόμα και με αντιπάλους και να σκέφτεσαι όσους δεν έχουν και τι μπορείς να δίνεις στον αβοήθητο, στον καταφρονεμένο, στον αδύνατο. Η ποίηση δε χωρίζει τον κόσμο με ιδεολογήματα. Μας προτρέπει να φύγουμε από τον τυφλό αυτισμό, την ιδιοτέλεια, καλώντας μας να μοιραστούμε τα αγαθά της ζωής, να ανακαλύψουμε ότι μας λυτρώνει, μας εξανθρωπίζει, μας γαληνεύει.

Τη χρειαζόμαστε την ποίηση, γιατί ενώνει τα γήινα με τα επουράνια, τα χαμηλά με τα υψηλά, τον ταπεινό με τον αλαζόνα, την προσωπική αγωνία με την κοινωνική ευαισθησία και μας πάει κατευθείαν στη ρίζα των πραγμάτων και στην ουσία της ζωής. Σε έναν ταραγμένο κόσμο, όπου σε πολλές εκφάνσεις του δημόσιου και του ιδιωτικού βίου επικρατεί η βαρβαρότητα και η αρπακτικότητα, η ποίηση αντιτάσσει σθένος, παρηγοριά, συναίσθημα, τρυφερότητα, εγκαρτέρηση, αισιοδοξία, γιατί από τα δύσμοιρα χρόνια μας δε θα μας σώσουν δημαγωγοί, πολιτικοί, αριστοίχοι επιστήμονες, στυγνοί επιχειρηματίες, διπλωματούχοι γραφειοκράτες, βραβευμένοι τεχνοκράτες, θρησκευόμενοι παρατρεχάμενοι,

Την θέλουμε την Ποίηση

Συντάχθηκε απο τον/την Δημήτρης Α. Δημητριάδης
Δευτέρα, 16 Σεπτέμβριος 2019 09:48

φανατικοί θεοκράτες, ή ελίτ. Θα μας σώσει ο πολιτισμός και η τέχνη που είναι απέραντη και άνευ διακρίσεων και όσοι προτάσσουν το πνεύμα και την πένα τους φωτίζοντας το κοινό με καθαρότητα και υψώνοντας στίχους στους διαχωριστικούς τοίχους.

Τέλος , τη θέλουμε για την παραμυθία μας, με τα λόγια της Κατερίνας Αγγελάκη - Ρουκ : "
...Και τότε ξαφνικά γεννιούνται τα ποιήματα ... που κάνουν να πλησιάζουμε τα αρνητικά, τα δύσκολα στοιχεία της ζωής μας : τη θλίψη, τη σιωπή, την επιβίωση, τον χωρισμό από την έννοια του μέλλοντος και βέβαια τον θάνατο. Αλλά υπάρχει και ένα φως που αναδύεται από το σκοτάδι. Είναι η ανάσα μου, που βγαίνει σταθερή και μου χαρίζει ακόμη τη ζωή. Με την ανάσα μου νικώ τον χρόνο, έστω και για μια στιγμή".

Δημήτρης Α. Δημητριάδης